

[Pia Kjærsgaard]

på disse forhold, men at det ikke har ført til forandringer.

En af disse kritikere er fremskridtspartiet, der så langt tilbage som i 1975 fremsatte lovforslag om forbedring af styrelsen af universiteter m.v. Vi har flere gange genfremsat forslaget, fordi vi mente og fortsat mener, at styrelsen af universiteter og højere læreanstalter bør være anderledes.

Når der nu foreligger et forslag fra undervisningsministeren, der stort set tilgodeser fremskridtspartiets ønsker og forslag, som vi tidligere har givet udtryk for, er det klart, at vi står bag undervisningsministeren i denne sag.

Vi forstår dog ikke, at ministeren vil fastholde, at de studerende skal have samme repræsentation som hidtil, og vi er skuffede over, at ministeren ikke på det felt har fulgt det nedsatte udvalgs forslag.

Fremskridtspartiet finder studenterrepræsentationen for stor og tilslutter sig udvalgets bemærkning modsat undervisningsministeren, men lovforslaget som helhed støtter vi.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne takke for de klare og velargumenterede taler, som er blevet holdt af regeringspartiernes ordførere, og også tak til ordføreren for fremskridtspartiet.

Talerne fra regeringspartiernes ordførere viser, at regeringen lægger umådelig megen vægt på denne sag, er stærkt engageret i den, og at vi mener, vi har en sag, der er meget vigtig for samfundet, for uddannelserne og for institutionerne selv.

Derfor vil jeg også gerne takke for de betydelige åbninger, som der trods alt var i både hr. Erling Olsens og hr. Estrups taler. Der var åbninger, når det gælder centralstudienævnenes nedlæggelse, der var åbninger, når det gælder de store institutråd, som med fordel kan blive erstattet af noget andet, og jeg tror også, der var åbninger, når det gælder det vigtige forslag om forskningsnævn; i hvert fald er der ikke mange, der har afvist disse forskningsnævn her fra talerstolen.

Jeg vil gerne takke hr. Erling Olsen for hans klare beskrivelse med ordene: arbejdsgangen er ikke, hvad den kunne have været, forskningen er ikke, hvad den kunne have været, og hans klare erkendelse af, at der er for tunge arbejdsgange, at de er for tidkræ-

vende, og, føjer han til, at det bl.a. skyldes bedømmelsesraseriet. Jeg vil meget gerne se på, om vi dér uden at skade forskningen kan foretage en begrænsning af tidsforbruget.

Hr. Estrup mente, at der ikke var utilfredshed med styrelsesloven på institutionerne. Nej, ikke hvis man skal tro de udtalelser, der kommer, men en urafstemning, som hr. Estrup talte om, var måske en idé. Jeg går ud fra, at medlemmer af Videnskabernes Selskab og af forskningsrådene og privatansatte forskere kunne få lov til at deltage i en sådan urafstemning. I så fald ville jeg trygt lægge sagen i en sådan urafstemnings hånd; så det kan da være, at vi skal optage forhandlinger med hr. Estrup om, hvorledes vi kan tilrettelægge en sådan urafstemning blandt forskerne i det danske samfund. Jeg ser med stor fortrøstning frem til resultatet af en sådan urafstemning.

Hvorfor skal vi have denne nye styrelseslov? Jeg vil gerne give et par klare grunde. Forskningen her i samfundet skal styrkes – det er alle enige om. Vi skal have mere forskning, og det har vi også fået i de seneste år, endda en ganske betydelig stigning i forskningsbevillingerne, og i de følgende år vil vi få en yderligere stigning.

Vi skal have bedre forskning, vi skal styrke kvaliteten, og det er det, dette forslag drejer sig om. Vi skal have en bedre forskning af hensyn til samfundet, vi skal have en bedre forskning på institutionerne af hensyn til de uddannelser, som er knyttet til forskningen med den begrundelse, at forskningen skal holde uddannelserne oppe, holde dem à jour med fremtidens muligheder osv.

For det tredje er det vigtigt at styrke forskningen af hensyn til institutionernes selvstyre, som også jeg går varmt ind for at bevare og udbygge, men det forudsætter jo, at man har effektive ledelsesformer, hvor det bliver muligt at træffe også de vanskelige beslutninger, som enhver god ledelse skal kunne træffe.

Af disse grunde er det vigtigt, at vi på institutionerne får forskningsnævn alle steder, at vi dernæst får øget forskerstemmen i de styrende organer, som beskæftiger sig med forskning, og at vi derudover også giver den udefra kommende sagkundskab mulighed for at lægge sit lod i vægtskålen for derved at garantere, at hensynet til forskningen altid vejer tungere end det aktuelle hensyn til for-